

'Totalt sammenbrud' af forhandlinger mellem EU og Grækenland; Aftrækker af systemisk nedsmeltning fortsat afsikret

24. apr. 2015 – Fredagens forhandlinger for at overholde deadline for Grækenland til at opnå en aftale med Eurozonens finansministre om et gælds- og økonomiprogram endte i bitterhed, trusler mod Grækenland og selvbedragerisk plapren fra den transatlantiske flok om, at deres system, inklusive euroen, måske ville overleve en umiddelbart forestående, græsk statsbankerot.

Den maltesiske finansminister Edward Scicluna sagde kortfattet: »Jeg ville beskrive dagens møde som et totalt sammenbrud i kommunikationen med Grækenland.« Forespurgt, om EU ville gå med til at give delvis EU-finanshjælp til gengæld for et mere begrænset »reform«-program, sagde den hollandske finansminister Jeroen Dijsselbloem: »Nej.« *Bloombergs* kilder rapporterede, at finansministrene »slyngede skældsord imod den græske finansminister Yanis Varoufakis« og kaldte ham »en, der spildte tiden, en hasardspiller og en amatør«. Chefen for Den europæiske Centralbank Mario Draghi truede med, at ECB måske ville begrænse sin aktuelle finansiering af likviditet til de græske banker. (Der er aftalt et møde den 6. maj i ECB's styrende råd).

Et uforudsigeligt element er imidlertid blevet introduceret gennem et timelangt, privat møde mellem det græske og tyske statsoverhoved, Alexis Tsipras og Angela Merkel, dagen før finansministermødet. Merkel kaldte drøftelserne »konstruktive«, men sagde, at de var blevet enige om at holde indholdet fortroligt. Tsipras talte om optimisme og betydelige fremskridt og sagde, »vi har tilbagelagt en god bid af vejen«.

Hvad så siden de to blev eller ikke blev enige om, så bekendtgjorde de bank-ejede finansministre, at de anser det for uacceptabelt, at statsoverhoveder vover at mødes uafhængigt for at drøfte nogen som helst politisk løsning, der berører bankerne. Den østrigske finansminister Hans Joerg Schelling var mest ligefrem: »Tsipras søgte at omgå finansministrenes autoritet mindre end 24 timer tidligere og talte sin sag med den tyske kansler og den franske præsident François Hollande på sidelinjen af et topmøde om immigration i Bruxelles. Under procedurerne inden for Eurozonen er det finansministrene, der skal godkende enhver udbetaling af hjælp, og Merkel sagde i sidste måned, at hun ikke er parat til at tilsidesætte denne kontrol.«

Deres offentlige vrede var rettet mod Tsipras, men dette hysteri reflekterer i realiteten deres bekymring for, at Angela Merkel skal bryde ud af rækkerne. Som førende økonom Lyndon LaRouche har understreget, så er Angela Merkel ingen heltinde, men hun er intelligent nok til at vide, at Tyskland ikke kan overleve, at Grækenland forlader euroen.

Med et utilsigtet humoristisk indslag i dette slagsmål udstedte Credit Suisse i dag en kommentar med overskriften »Grækenland: Dø en anden dag« og beroligede sig selv med, at Grækenland har likviditet til at overleve »i endnu en måned eller så ... Og regeringen kunne strække det til juli, om nødvendigt, hvor ECB-lånene forfalder«.

Foto: Den græske finansminister Yanis Varoufakis

[Påskemiddag til de fattige og hjemløse i Grækenland og Cypern](#)

13. april 2015 – Krisen er langt fra ovre i Grækenland og Cypern. Den ortodokse kirke, frivillige organisationer og det græske Forsvarsministerium arrangerede Påskesøndag måltider til tusindvis af fattige, hjemløse og arbejdsløse mennesker i storbyerne Athen og Piræus. Frivillige organisationer på Cypern gennemførte lignende aktiviteter i går, Påskesøndag i den ortodokse tradition.

For eksempel uddelte Athens ærkebispesædes velgørenhedsorganisation »Apostoli« 10.000 måltider til 5.000 mennesker fra suppekøkkener, der opererede ved kirker inden for bispesædet.

De bevæbnede styrker organiserede en Påskefest for de fattige i deres Goudi militærpark. Flere end 2.000 måltider, inkl. hele stegte lam, blev tilberedt, og kl. 13.30 var flere end 1.880 mennesker dukket op. Festen inkluderede også forestillinger af de bevæbnede styrkers orkester, og man opførte et program med forskellige musik- og danseindslag. Forsvarsminister Panos Kammenos, ærkebiskop

Ieronymos og turistminister Eleni Kountoura (medlem af Uafhængige Grækere) deltog også.

De to foregående regeringer har aldrig sponsoreret en sådan begivenhed og overlod det til kirken og private stiftelser.

På Cypem måtte flere end 12.000 familier sætte deres lid til fødevarebanker og velgørende organisationer for at komme igennem helligdagene, iflg. kommissær for frivilligt arbejde Yiannis Yiannaki, iflg. Cyprus Mail. Dette repræsenterer en voldsom stigning, sagde vicedirektør for det Pancypriotiske Koordineringsråd for Velgørehed, Elias Demetriou. »Der var mange flere mennesker, der havde brug for hjælp i forhold til sidste år, og vi er på ingen måde ude over krisen«, tilføjede han. Han sagde, at han hadede den kendsgerning, at nogle mennesker føler sig for ydmygede til at modtage hjælp fra velgørehedsorganisationer. »Folk har nået bristepunktet, så selv om mange af dem hader det, så er tabuet langsomt ved at forsvinde, fordi de ikke har noget andet valg«, sagde han.



Frivillige pakker fødevarer i en Fødevarebank i Larnaca, Cypem, til uddeling i Påsken

Et øjensvidne fra *Cyprus Mail*, der var synligt oprevet, sagde, at han endda havde set børn helt ned til syv år, som fik en lille pose kartofler, og som tingede om et par ekstra kartofler. »Jeg har et barn på samme alder, og det vendte sig i maven ved tanken. Det er forfærdeligt, fuldstændig forfærdeligt, at se de forhold, vi er faldet til«, sagde han.

Larnaca, som er en hovedturistlokalitet, er også det sted, hvor den nationale lufthavn ligger. Nedlukningen af det nationale flyselskab sidste år havde

alvorlige følger, så vel som også at sende over 600 mennesker på gaden. De 12.000 familier, hvilket kunne betyde, at der på landsplan var så mange som 50.000 mennesker i et land med en befolkning på 900.000, udgør familier, der ellers overhovedet ingen mad ville have.

Titelfoto: For at vise solidaritet med de grækere, der er hårdest ramt af den økonomiske krise, arrangerede landets Forsvarsministerium og væbnede styrker en Påskefest for de arbejdsløse og andre sårbare grupper Påskesøndag i Athen.

POLITISK ORIENTERING den 11. april 2015:

Verden efter Danmark gik med i

Asiatisk Infrastruktur-

Investeringsbank

Med formand Tom Gillesberg

IMF tjente 2,5 mia. euro i profit på bailout til Grækenland

9. april 2015 – Mens grækerne led under frygtelige vanskeligheder, tjente Den internationale Valutafond (IMF) store profitter på Grækenlands såkaldte bailout. Ifølge en rapport fra Jubilee Debt Campaign, en uafhængig organisation med hjemsted i Storbritannien, har IMF tjent en profit på 2,5 mia. euro på sine lån til Grækenland, siden 2010. Som det blev rapporteret i *Enikos.gr* forud for en græsk afbetaling til IMF i dag på 462 mio. euro, bemærkede Jubilee Debt Campaign, at IMF's profitrater vil stige til 4,3 mia. euro frem til 2024, hvis Grækenland tilbagebetaler lånene fuldt ud.

»IMF har opkrævet en effektiv rente på 3,6 % på sine lån til Grækenland. Dette

er langt mere, end institutionen behøver for at imødegå alle sine omkostninger, der i øjeblikket ligger på 0,9 %. Hvis sidstnævnte rentesats var den faktiske rente, som Grækenland havde betalt IMF siden 2010, ville landet have betalt 2,5 mia. euro mindre på afbetalingerne«, sagde kampagnen.

Den rapporterer, at 25 % af IMF's profitter siden 2010 kom fra Grækenland.

Tim Jones, en økonom ved Jubilee Debt Campaign, bemærkede, at IMF's lån til Grækenland »ikke alene har reddet banker, der fra først af udlånte ansvarsløst, men de har også aktivt taget endnu flere penge ud af landet. Denne ågerrente kommer oveni den uretfærdige gæld, der er blevet påtvunget det græske folk«.

Foto: Søndagsfrokost i et suppekøkken drevet af den græsk-ortodokse kirke i det centrale Athen en uge inden valget. Under krisen har de fattigste grækere mistet omkring en tredjedel af deres månedlige rådighedsbeløb. Fra jan. 2015.

Grækenland går foran hele Europa: Putin og Tsipras bringer russisk-græske relationer til nye højder i Moskva-møde – BRIKS!

8. april 2015 – Grækenland og Rusland har indgået aftale om at bringe de politiske og økonomiske relationer til et nyt niveau i kølvandet på bilaterale møder i Moskva mellem den besøgende græske premierminister Alexis Tsipras og den russiske præsident Vladimir Putin. Drøftelserne var centreret omkring økonomisk samarbejde, især inden for energi- og infrastrukturområdet. Den varme atmosfære og drøftelserne om samarbejde på alle niveauer står i skarp kontrast til EU's anti-russiske politik og markerer endnu et skridt i Grækenlands proces frem mod *de facto* at blive integreret i BRIKS-systemet.

Tre aftaler blev underskrevet, af hvilke den ene drejer sig om samarbejde mellem Grækenland og Rusland i 2015, inklusive handel og finansiering. Den anden aftale er en erklæring, der mindes 70-året for afslutningen af Anden Verdenskrig, og en tredje aftale var et memorandum, der erklærer 2016 for »Året for Grækenland og Rusland, og Året for Rusland og Grækenland«, med forskellige kulturelle begivenheder og initiativer om samarbejde.

Under pressekonferencen adresserede begge ledere krisen i Europa, forårsaget af situationen i Ukraine. Tsipras opfordrede indtrængende til et stop for sanktionerne mod Rusland og sagde: »For at komme ud af denne dybe krise må vi lægge denne ondsksfulde cyklus med sanktioner bag os.«

Som modargument til de vestlige propagandaløgne om, at den russiske præsident bruger Grækenland imod EU, sagde Putin: »Om mytologi og trojanske heste osv.: Spørgsmålet ville være relevant, hvis det var mig, der gik til Athen«, svarede Putin en reporter, der spurgte til EU's frygt. »Vi tvinger ikke nogen til at gøre noget som helst. Vi vil ikke bruge noget som helst inden for EU til at løse, på en fragmenteret måde, spørgsmålet om at forbedre relationerne med den europæiske blok som helhed«, fortsatte Putin.

Af årsager, som han indikerede i sin erklæring, meddelte Putin, at han ikke ville gøre Grækenland til en undtagelse i Ruslands embargo mod fødevarerimport fra EU og sagde, at sanktioner ikke kan løftes for blot et enkelt land.

Desuden sagde Putin, at den græske side ikke tilnærmede sig Rusland for finansiel hjælp.

Energi var et hovedemne i drøftelserne, især den foreslåede Turkish Stream-gasledning fra Rusland til Tyrkiet og herfra videre til Øst- og Centraleuropa. »Vi har naturligvis drøftet udsigterne til en virkeliggørelse af det store infrastrukturprojekt, som vi kalder Turkish Stream – et hovedprojekt for transport af russisk gas til Balkan, muligvis til Italien, og til landene i Centraleuropa«, sagde Putin under pressekonferencen.

»Denne nye rute vil opfylde europæernes behov for brændsel og vil give Grækenland mulighed for at blive et af hovedcentrene for distribution af energi, og kunne være med til at tiltrække betydelige investeringer i den græske økonomi«, sagde Putin og tilføjede, at Grækenland årligt kunne tjene hundreder af millioner euro fra gastransit.

Tsipras på sin side sagde, at Athen er interesseret i at tiltrække investeringer i konstruktion af gasledningerne på sit territorium, til håndteringen af gassen,

der kommer gennem Turkish Stream.

Tsipras blev ledsaget af den græske energiminister, Panagiotis Lafazanis, der var i Moskva for mindre end to uger siden, og desuden af sin udenrigsminister, Nikos Kotzias.

Kotzias fløj direkte til Moskva fra et møde i Budapest mellem udenrigsministrene i Ungarn, Serbien, Tyrkiet og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (F.Y.R.O.M.), hvor de underskrev en politisk hensigtserklæring til støtte for Turkish Stream-gasledningen. Man aftalte at holde fremtidige møder for at drøfte detaljerne i foretagendet. Det næste ministermøde forventes at blive i juli måned, men bilaterale forhandlinger vil begynde tidligere. (Det bør bemærkes, at fire ud af fem lande, der deltog i Budapest-mødet, nemlig Ungarn, Grækenland, Serbien og F.Y.R.O.M., er en del af »Kina-Europa Land-og-Hav Ekspreslinjen«. Dette projekt er sponsoreret af Kina for at udvikle en transportkorridor fra den græske havn i Piræus, og ind i Centraleuropa, gennem disse fire lande.)

Den 9. april er endnu en fuldt besat dag for Tsipras, hvor han skal holde møder med formanden for Statsdumaen, Sergei Naryshkin, den russiske premierminister Dmitry Medvedev og Patriark Kirill for Moskva og hele Rusland.

Foto: Kort over den planlagte rute for den nye, Turkish Stream-gasledning gennem Tyrkiet og videre til Grækenland. Putin meddelte i dec. 2014, at Rusland havde stoppet alle planer om South Stream-gasledningen, også vist på kortet, pga. af blokering fra Bulgarien/EU.

Leder 9. april:

**Stop 3. Verdenskrig: Obamas
handlinger**

driver verden til randen af generel

krig

Præcis, som Lyndon LaRouche advarede om i webcastet 3. april, så fører præsident Obama en politik, der er gunstigt stemt over for saudierne og udbruddet af en storkrig, med begyndelse i Den persiske Golf. Obamaregeringen optrapper våbenleverancer til Saudi Arabien for at støtte bombekampagnen imod Yemen. Amerikanske militærrådgivere er i færd med at udarbejde et »fusionscenter« i Riyadh, hvor de planlægger optrapningen af den saudiske intervention i noget, der faktisk er en intern uoverensstemmelse i Yemen. Saudierne hævder, at de udkæmper en surrogatkrig imod Iran i Yemen og lyver om, at houthierne simpelt hen er iranske stedfortrædere. Dette er et komplet svindelnummer, men det saudiske svindelnummer tilsigter at udløse en storkrig.

LaRouche advarede om, at, med [P5+1-aftalen med et Iran](#), der er på vej frem, må saudierne holdes i skak og få besked om at blande sig udenom. Enhver tolerance over for saudisk geskæftighed vil føre til en krig, der eskaleres og ikke kan standses. Ved at give militær, logistisk og efterretningsmæssig støtte til de igangværende saudiske operationer gør Obama præcis det, som LaRouche advarede om, at han ville gøre. Dette er opskriften på global krig.

Det, som Obama i stedet skulle tvinges til at gøre, er at frigive de [28 \[hemmeligstemplede\] sider fra den oprindelige fælles Kongresundersøgelse af 11. september.](#)

Verden skal vide, hvad saudierne og deres britiske, royale partnere i virkeligheden er. Uden den [anglo-saudiske alliance](#) ville der ikke være noget al-Qaeda, ingen Islamisk Stat og stort set ingen terrorisme. De udførte 11. september-angrebene for at hjælpe Bush og Cheney med at etablere et diktatur i USA.

Denne Obamas skamfulde opførsel, hvor han støtter saudierne militært, og hvor han dækker over saudierne ved at lægge låg over de 28 sider, er endnu et bevis på, at han er uskikket som præsident, og aldrig nogen sinde har været skikket til det. Han er mere eller mindre lige så dårlig, som hele Bush-familien tilsammen.

Obamas største forbrydelse er hans opførsel over for Rusland, en opførsel, der også har bragt verden til randen af krig – en potentiel atomkrig. Gennem Victoria Nuland og andre fører Obama krig mod Rusland og [støtter åbenlyst neonazister i Ukraine.](#)

Angrebene på den russiske præsident Vladimir Putin drejer sig ikke bare om Rusland. Det drejer sig om det voksende, russisk-kinesiske, globale partnerskab, et partnerskab, der, sammen med Indien, repræsenterer kernen i [BRIKS-bevægelsen for et nyt, globalt paradigme.](#)

Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi var i Moskva tirsdag, 7. april, for at mødes med både udenrigsminister Sergei Lavrov og præsident Putin for at forberede præsident Xi Jinpings besøg den 8. maj, i anledning af højtideligholdelsen af 70-året for sejren i Anden Verdenskrig. Putin og Wang Yi bemærkede, at alene i løbet af de seneste to år har Rusland og Kina underskrevet 107 fælles aftaler, der hovedsageligt involverede internationale infrastrukturprojekter. Præsident Putin gjorde det klart, at Rusland agter fuldt ud at støtte Kinas Nye Silkevejs-initiativ.

Se LPAC-video: [»Storm over Asia«](#)

Onsdag mødtes præsident Putin også med den græske premierminister Tsipras, hvor han gjorde det klart, at *Grækenland er velkommen som partner i BRIKS-initiativerne.* (fremhævelse ved red.) Grækenland vil spille en central rolle i Turkey Stream, den nye gasledning ind i det sydlige Europa.

Idet han bemærkede de positive fremskridt i Putin-Tsipras-mødet, zoomede Lyndon LaRouche ind på Tyskland og bemærkede, at det er af afgørende betydning at se, hvordan Tyskland nu vil reagere over for Grækenland. Tyskland har på skamfuld vis indgået et aftalt spil med briterne og andre om at fremføre svigagtige anklager imod Grækenland. Mange inden for det tyske finansielle samfund er udmærket klar over, at Trojkaen og EU, med betydelig tysk medvirken, har begået et svindelnummer imod Grækenland. Den græske befolkning har gjort oprør imod denne svindel og stemt den aktuelle regering til magten for at befri Grækenland for denne svindel. LaRouche krævede, at Tyskland standser denne svindel og rent faktisk lancerer en fuld undersøgelse af, hvordan svindelen/udplyndringen af Grækenland blev udført. Bare fordi regnskabet udviser gæld, betyder det ikke, at denne gæld er legitim. I Grækenlands tilfælde var det et totalt svindelnummer.

I sin ugentlige dialog mandag, [6. april, med LPAC's Komite for Politisk Strategi](#), fremlagde LaRouche en standard for et levedygtigt præsidentskab. Han identificerede Martin O'Malley som den eneste kandidat, der hidtil er fremkommet, som viser kvalifikationer til at bestride jobbet. Obama har tydeligvis, lige fra begyndelsen, aldrig været kvalificeret og burde aldrig have haft mulighed for at komme ind i Det Hvide Hus, undtagen på turistpas. Det, der nu er en presserende nødvendighed, er, at der nedsættes et team af erfarne og kvalificerede folk, der kan etablere et præsidentskab, et præsidentskabsteam,

der rent faktisk kan adressere de aktuelle, overhængende kriser.

Et sådant team kan samles omkring O'Malley. Det må gøres, for uden en sådan omgående indsats er USA dømt til undergang. Alene ferskvandskrisen i de vestlige stater vil, hvis der ikke gribes ind nu med handling, gøre det af med USA. Hvis det ikke lykkes at [løse ferskvandskrisen](#) i Californien, vil der komme massehungersnød i USA i takt med, at fødevarerforsyningen bryder sammen. Galninge som [Californiens] guvernør Jerry Brown ('LaRouche: Hvis det er 'brunt', så skyl det ud!') promoverer rationering af vand og anden »grøn« galskab. Obama er endnu værre. Han har ignoreret ferskvandskrisen i Californien i hele sin syv år lange embedsperiode og planlægger nu et topmøde fra Det Hvide Hus om klimaforandring og sundhed – et komplet svindelnummer.

Forslag til fordybelse:

[*EIR-Efterretningsteam: Hvem står bag planerne om en opsplitting af Rusland?*](#)

[**Tsipras til TASS: Grækenland kan fungere som en bro, der forbinder Vesten og Rusland**](#)

7. april 2015 – Aftenen før sit første officielle besøg i Rusland i morgen gav premierminister Alexis Tsipras et langt, eksklusivt interview til TASS' førstevicedirektør, general Mikhail Gusman. Gusman spurgte Tsipras, hvad han ønskede at opnå under sit besøg, og Tsipras svarede:

»Dette er en mulighed for at etablere et nyt grundlag for russisk-græske relationer«, som ville inkludere samarbejde inden for områderne »økonomi, energi, handel og landbrug ... Det er min overbevisning, at Grækenland, som medlem af EU, kan fungere som en bro, der forbinder Vesten og Rusland«.

På spørgsmålet om sanktioner genbekræftede Tsipras sin regerings opposition mod sanktioner i princippet, og mod Rusland i særdeleshed.

»Jeg er uenig i sanktioneerne«, sagde han. »Jeg mener, at de udgør en vej, der ikke fører nogen steder hen. Jeg fastholder, at der må være en dialog, der må være diplomati. Løsninger på store problemer skal søges ved forhandlingsbordet. En økonomisk krig som en fortsættelse af en rigtig krig er en håbløs politik. Jeg går ind for diplomati ... Første gang, jeg deltog i EU-topmødet, henvendte jeg mig til alle vore partnere og modparter – både premierministre og statsoverhoveder – med disse ord: 'Kan I venligst fortælle mig: Hvordan ser I en fremtidig sikkerhedsarkitektur i Europa? Ser i denne arkitektur med Rusland som oppositionen, eller med Rusland involveret i processen med en dialog og forståelse?' Mange gav mig ikke noget svar. Som jeg ser det, er svaret klart: en ny sikkerhedsarkitektur i Europa må nødvendigvis inkludere Rusland.«

Som kommentar til næste måneds festligholdelser i anledning af 70-året for sejren over nazisterne sagde Tsipras:

»Dette jubilæum er af særlig betydning for det russiske folk og det græske folk. Som jeg allerede har sagt, så har vore to folk smedet broderlige relationer, fordi de kæmpede sammen på afgørende vigtige tidspunkter i historien. Grækenland og Rusland er de to lande, der betalte mere end de andre med deres blod i kampen mod nazisterne. Dette er en integreret del af vores fælles grundlag, af vore landes og folks fælles rødder, der delte samme skæbne ... Lad os se, hvad der kan gøres for at gøre relationerne mellem de to lande og de to folk mere meningsfulde i afgørende spørgsmål. Vi er fælles om en fremragende fortid med fælles kamp og med at følge en fælles vej, så vi kan få en værdig fremtid«.

Tsipras advarede om, at højtideligholdelsen også er vigtig pga. den fremvoksende fascisme i Europa:

»Truslen om en ny fremvækst af sådanne mørke kræfter, menneskefjendskhed, had folkeslagene imellem, racisme og andre former for totalitarisme lurer atter over Europas horisont. En fælles front imod fremvæksten af fascisme er en bydende nødvendighed i dag.«

Sluttelig sagde Tsipras til Gusman:

»Jeg skal have nogle meget vigtige møder med præsident Vladimir Putin, premierminister Dmitry Medvedev og patriarken Kirill for Moskva og hele Rusland. Jeg skal også tale foran en studenterforsamling på et af de centrale universiteter. Fra dette standpunkt mener jeg, at mulighederne for udvekslinger og samarbejde på uddannelsesniveaet mellem græske og russiske

universiteter er et vigtigt aspekt af styrkelsen af vore gensidige relationer. Fælles rødder, fælles kamp, fælles tro og også kultur. Jeres land har virkelig en rig kultur. Og græsk kultur er verdenscivilisationens vugge. Jeg mener, at vi kan få meget meningsfulde bånd og styrke båndene mellem vore to lande inden for disse sfærer.«

Hele interviewet kan læses på <http://tass.ru/en/world/787571>

Foto: I et eksklusivt interview til TASS' førstevicedirektør, general Mikhail Gusman, talte den græske PM om udsigterne for russisk-græske relationer og kritiserede EU's sanktioner mod Moskva.

RADIO SCHILLER den 7. april 2015: Iran-aftalen må ikke saboteres

Med formand Tom Gillesberg

Europa: Nedskær gælden, eller Eurozonen vil disintegre, advarer fransk økonom

4. april 2015 – Den franske økonom Thomas Piketty sagde i et interview til den belgiske avis *L'Echo*, at de, der ønsker, at Grækenland skal forlade Eurozonen, måske får euroens sammenbrud at se. Når Grækenland først er tvunget ud, sagde Piketty, »vil det være begyndelsen til enden for Europas endelige nederlag. Dette er absolut sikkert ... Spørgsmålet i alle efterfølgende valg, i Portugal, Spanien eller Belgien, vil blive, om det enkelte land skal forlade Eurozonen eller ej.«

Da han blev bedt om at kommentere den belgiske finansminister Johan Van Overtveldts erklæringer om, at en græsk exit fra Eurozonen ikke nødvendigvis

ville medføre en katastrofe, sagde Piketty:

»Med troldmandens lærlinge, som i dette tilfælde, er vi ikke på en god kurs ... Europa er en af vore mest værdifulde aktiver, og hvis vi begynder at sige, at et land, der repræsenterer mindre end 2 % af Eurozonens BNP, ikke kan løse problemet inden for euroen og bør 'udvises', hvad ville der så ske, hvis man fremlægger lignende trusler over for Portugal, Belgien, Italien eller Frankrig?

Hver gang, der er valg i disse lande, vil markeder søge deres exit«, sagde Piketty og tilføjede, at »vil vi få en enorm spekulation omkring rentesatsen i hvert land. På denne måde vil vi skabe en udvisningsmaskine for alle«.

Det er mere interessant, at Piketty krævede en annullering af gælden. »Athen må bestemt fortsætte med sine reformer og løse sine finansielle spørgsmål, men idéen om, at vi kan reducere en gæld på omkring 90 % af BNP – eller 175 % som i Grækenland og 107 % som i Belgien – uden nogen inflation, og med næsten ingen vækst, og med blot akkumuleringen af overskud på 2, 3, eller 4 % af BNP hvert år, er imidlertid latterlig.

Hvis man ser matematisk på det, ville det tage 10 år ... det ironiske i dette tilfælde er, at vi allerede tidligere har haft langt værre gældskriser end denne: I 1945 nåede Frankrigs og Tysklands statsgæld op på 200 % af BNP. Betalte de gælden ned bare sådan lige, kun med overskud? Selvfølgelig ikke. Ellers ville vi stadig være dér.

Der blev gennemført en gældsoplægning og -sanering (slettelse). Og det gjorde det muligt for mange europæiske lande at investere i udvikling og infrastruktur.«

Piketty konkluderede, at europæiske ledere »lider af historisk hukommelsestab, især dem i Tyskland, og dette er en stor ulempe for et land, for hvilket spørgsmålet om den historiske hukommelse er afgørende. Jeg må insistere: Vores hukommelsestab vil koste os dyrt.«

Læs også: [EIR: Et græsk forslag: Sammenkald til en europæisk konference om statsgæld](#)

Foto: Rydning af murbrokker i Hamburg, Tyskland i 1950, fem år efter krigens slutning, og før Londonaftalen om gæld fra 1953 begyndte at have sin virkning.

Tsipras annoncerer forholdsregler til genopbygning af Grækenlands sundhedssektor

2. april 2015 – Den græske premierminister Alexis Tsipras annoncerede forholdsregler til genopbygning af Grækenlands sundhedssektor, der næsten er blevet ødelagt af fem års brutal nedskæringspolitik. Under en pressekonference sammen med sundhedsminister Panagiotis Kouroumplis sagde Tsipras, at forsøg på privatisering af sundhedssystemet, efter ordre fra Trojkaen, har efterladt en ud af fire grækere uden sundhedsforsikring.

Tsipras annoncerede ansættelsen af 4.500 personer, inklusive læger, sygeplejersker og anden specialiseret sundhedspersonale – af hvilke 700 vil arbejde i underbemandede områder, såsom det vestlige Makedonien, Thesprotia og Thrakien, og især på øerne. Han annoncerede også planer om genstrukturering af nødambulancetjenester.

Disse forholdsregler vil omstøde dem, som blev taget af den foregående regering, der privatiserede mange områder af sundhedssektoren, hvilket havde en negativ virkning på ydelsernes kvalitet. Regeringen vil nu arbejde hen imod at sørge for, at alle borgere har adgang til sundhedsydelser.

Andre forholdsregler inkluderer sådanne, der skal støtte vækst inden for den nationale farmaceutiske industri, samt også afskaffelsen af den kontroversielle EU5 »hospitalsbillet«, og som træder i kraft omgående, iflg. avisen *To Vima*.

'Deutsche Welle' indser, Grækenland arbejder på sit alternativ med Silkevejen

31. mrs. 2015 – Den tyske, internationale broadcastingsorganisation *Deutsche Welle* har endelig indset, at Grækenland arbejder på et økonomisk alternativ med Silkevejen. I en kommentar til vicepremierminister Yannis Dragasakis' og

udenrigsminister Nikos Kotzias' nylige besøg i Kina, skriver DW's kinakorrespondent Frank Sieren, der ikke kan lade være med at være kynisk, at mens »sloganet for besøget var 'året for maritimt samarbejde' mellem Grækenland og Kina ... kort sagt: Det handlede om penge«.

Efter at skrive en gang nonsens om hårde forhandlinger mellem Kina og Grækenland, fortsætter Sieren, »Grækenlands adgang til Middelhavet er en vigtig del af det Nye Silkevejsprojekt, initieret af Xi Jinping ... da det frembyder et vigtigt omdrejningspunkt, der garanterer en kinesisk-europæisk forbindelse mellem land og vand.«

»Det drejer sig om mere end blot havnen: Det er et alternativ til Europas finansielle støtte – på bedre vilkår. For grækernes vedkommende er Kina nu mere med i spillet end nogen sinde før, og de spiller en større rolle i Europas fremtid end nogen sinde før. Heldigvis er Beijing interesseret i et stærkt Europa som en stærk modpart til USA.«

Foto: En græsk regeringsdelegation, ledet af vicepremierminister Yannis Dragasakis og udenrigsminister Nikos Kotzias, mødtes fredag med repræsentanter fra den kinesiske regering, ledet af en af Kinas vicepremierministre, Ma Kai.

[Grækenland: I stedet for Trojkaens diktater, en løsning i Roosevelts tradition](#)

30. mrs. 2015 – *Neues Deutschland*, den mest venstreorienterede avis med forbindelse til Tysklands Die Linke – søsterparti til Grækenlands Syriza-parti – bringer en artikel i dag, der kræver en fremgangsmåde i traditionen efter Roosevelt som Grækenlands eneste alternativ til Trojkaens katastrofale politik.

Artiklen siger, at selv om Franklin D. Roosevelt's New Deal bestemt var en intern, kapitalistisk reform og ikke en socialistisk revolution, så blev den anset for at være en nødvendig politik, selv af magtfulde industriforetagender

som ITT, International Harvester, United Fruit og andre, for at komme ud af depressionen 1929-30. Mange industrifolk støttede FDR. Det var ikke tilfældet med de store banker: [Roosevelts tale i Madison Square Garden i oktober 1936](#) var en kampråb mod finanskapitalismen og spekulanterne, hvem FDR sammenlignede med organiseret kriminalitet, skriver *ND*. Glass/Steagall-loven fra 1933 påførte senere FDR de store bankers fjendskab.

[Roosevelts New Deal-politik](#), i særdeleshed Reconstruction Finance Corp.'s (kreditforening for genopbygning) rolle, der skabte arbejdspladser, som [brødfødte 30 millioner tidligere arbejdsløse amerikanere i en periode](#), er modellen for, hvad Grækenland burde gøre i sin aktuelle, usikre situation, skriver artiklens forfatter Dieter Klein, fra den venstreorienterede Rosa Luxembourg Foundation. Han tilføjer, at dette også ville være løsningen for Portugal og Spanien.

Foto: Præsident Franklin D. Roosevelt i Madison Square Garden, 1936: 'Vi ved nu, at regering ved organiseret penge er lige så farligt, som regering ved organiseret kriminalitet'.

[EU kræver nedskæring af græske pensioner; de fleste græske pensionister lever i fattigdom](#)

27. marts 2015 – Den Europæiske Union vil have Grækenland til at nedskære pensionerne endnu engang, alt imens mere end en fjerdedel af græske pensionister lever i fattigdom, iflg. Grækenlands suppleant-socialminister Dimitris Stratoulis. Han sagde, at 44,8 % eller 1.189.396 pensionister modtager udbetalinger under fattigdomsgrænsen på 665 euro om måneden; 60 % af pensionisterne modtager 800 euro om måneden, eksklusive bidrag til sundhedsydelse, iflg. avisen *To Vima*. Flertallet af invalidepensionister modtager mellem 250-540 euro om måneden.

Der er 2.654.784 græske pensionister iflg. officielle tal fra Arbejds- og

Socialministeriet. Pensionsudbetalingerne var 2.346.571.901 euro i marts måned for 4.541.966 pensioner, af hvilke 2.902.477 var basispension og 1.639.489 var supplerende pension.

Grækenlands kamp er Europas kamp, hævder Tsipras på Uafhængighedsdagen

26. mrs. 2015 – I en tale på Athens Universitet i anledning af den græske Uafhængighedsdag erklærede den græske premierminister Alexis Tsipras, at Uafhængighedskrigen i 1821 var en »europæisk begivenhed«, iflg. en rapport i dagens udgave af *To Vima*.

Tsipras sagde, at »det græske spørgsmål i dag er et europæisk spørgsmål« og at »de problemer, vi i dag konfronteres med, er både græske og europæiske. De kampe, som den græske regering udkæmper for demokrati, en socialstat, social retfærdighed og begrænsning af de seneste års katastrofale nedskæringspolitik er samtidigt europæiske kampe, der angår alle Europas folk.«

Han sagde, at det græske folk burde lade sig inspirere af Uafhængighedskrigen som en ledetråd til at takle de aktuelle udfordringer med et klart sind, optimisme og selvtillid. »Når folket tager fremtiden i sine egne hænder, selv, når det står over for magtfulde modstandere, må det, hvis det har retten på sin side, have tiltro til, at det vinder«, tilføjede han.

Alt imens han sagde, at Grækenland har været en pioner og afgørende influeret af sin relation med Europa, så er Europa og Grækenland samtidigt ikke en entydig enhed, og han skelnede mellem det Europa, der står for demokrati, frie idéer, solidaritet og bidrag til samfundet, og så det Europa, der præges af neoliberalisme og markedernes magt til at tvinge.

Med *To Vimas* ord tilføjede han, at »den græske Uafhængighedskrig var den første solidaritetsbevægelse mellem de europæiske nationer, der kæmpede for uafhængighed og frihed imod datidens store magters overherredømme. Hr. Tsipras understregede, at disse magter behandlede grækernes sag som en uforudsigelig og farlig omstyrtning. Sluttelig«, konkluderede Tsipras, »var revolutionen i 1821 et ægte barn af Oplysningstiden«.

Rektor for Athens Universitet, Thanos Dimopoulos, erklærede, at

Uafhængighedskrigen »var den slavelænkede nations store kamp for at bevare sit sprog, sine traditioner, sin nationale bevidsthed og sin religion«.

Foto: Grækenlands premierminister Alexis Tsipras taler på Athens Universitet onsdag, den 25. marts 2015. Tsipras' tale fandt sted under et særligt møde for at mindes Grækenlands Uafhængighedsdag, der markerer begyndelsen på opstanden imod ottomanerne tilbage i 1821. (AP Foto/Panayiotis Tamaros)

Grækenland fejrer en virkelig uafhængighedsdag og sender et budskab til 'magterne'

25. marts 2015 – I dag fejrede Grækenland sin nationale uafhængighedsdag, årsdagen for den dag, den 25. marts 1821, da Grækenland udråbte sin uafhængighed af Det ottomanske Imperium. Årets parader og festligholdelser får en fornyet betydning, for, for første gang i mindst fem år, hvis ikke meget længere, har landet en regering, der har helliget sig forsvaret af landets nationale suverænitæt.

Til trods for regnvejret kom tusinder ud i Athen for at overvære de årlige studenter- og militærparader. I løbet af de seneste tre år har regeringen rejst barrierer for at forhindre folket i at være vidne til den sidste del af paraden, hvor den besigtiges af regeringsfolk foran Parlamentsbygningen, fordi borgerne for fire år siden råbte skældsord mod regeringsfolkene, som de, med rette, anså for at være forrædere. I år blev barriererne fjernet, og tusinder af mennesker samledes på Syntagmapladsen foran Parlamentet, og politiet holdt sig i diskret afstand fra folkemængden.

Paraden omfattede tanks og kampfly og militærhelikoptere, der fløj hen over dem, i skarp kontrast til sidste års parade, hvor regeringen ikke ville spendere pengene til brændslet. Efter paraden var der en stor *glendi*, eller festival, fyldt med traditionelle danse med mænd og kvinder, drenge og piger, iført traditionelle dragter og til musik, som spillede af militørkestret og danseselskaber.

I en tale, som præsident Prokopis Pavlopoulos holdt foran Den Ukendte Soldats Grav ved foden af den smukke Parlamentsbygning, sagde han: »Paraden beviser, at jubilæet den 25. marts ikke er en almindelig fødselsdag; det er en levende oplevelse, og det store, opløftende budskab er den heroiske kontemplation over frihed«, tilføjede han. »Hellenismen fører sin egen kamp under en forenet front og sender et budskab til alle europæiske folk om de fundamentale værdier i den humanitære sag, friheden og den sociale retfærdighed. Dette er de sandheder, hvorpå vi må bygge den europæiske bygning. Jeg håber, at vort folk til næste år lever under bedre vilkår og borte fra det mareridt, der giver dem så dybe sår.«

Premierminister Alexis Tsipras sagde: »I dag bør vi huske på, at intet blev givet os gratis, alt blev fravristet efter kamp, og når man har ret, vinder man«, og han bemærkede, at den græske revolution »forpligter os til årvågent at bevogte det græske folks frihed, uafhængighed og værdighed. Når det græske folk gør krav på noget, er beslutsomme og har retfærdigheden på sin side«, sluttede han, »kan det opnå hvad som helst«.

Grækenland: Tsipras fortæller Merkel, hvad den græske politik er

24. mrs. 2015 – Den 23. marts holdt den tyske kansler Angela Merkel og den græske premierminister Alexis Tsipras deres første officielle, bilaterale møde i Berlin. Der er kun frigivet få detaljer, kun lidt snak om afspænding af situationen, en god atmosfære osv. Det synes imidlertid at fremgå klart, at Tsipras, der ikke forventede et »gennembrud«, benyttede lejligheden til at forklare Merkel sin regerings politik, som udtrykkeligt går ud på ikke at gå på kompromis med kampen for sit lands interesser, konfronteret med den humanitære katastrofe, som er blevet påført Grækenland af den politik, som Eurozonen og Tyskland gennemtvunget.

»Jeg er ikke kommet for at bede om finansiel hjælp«, sagde Tsipras. »Jeg er kommet for gensidigt at udveksle tanker og meninger for at se, hvor der er fælles grund, og hvor der er uenighed ... Grækerne er ikke dagdrivere, ligesom tyskerne ikke bærer skylden for Grækenlands onder«, sagde Tsipras. »Vi må arbejde hårdt for at overvinde disse stereotyper.«

Merkel sagde, at hun fornemmede en »appetit for samarbejde«, men insisterede, at hun ikke kunne intervenere for at lette Grækenlands likviditetsproblemer, fordi alt skal besluttes i Eurozone-forummet.

Den græske webside DefenceNet rapporterer, at den græske side havde en positiv vurdering af Merkel-mødet, men vil vente og se, om der kommer noget konkret resultat. De rapporterer, at Tsipras rejste spørgsmålet om erstatninger, som, sagde han, var et spørgsmål om moral. Han rejste også spørgsmålet om Siemens-korruptionen og bad om juridisk samarbejde.

Men vigtigst af alt fremlagde han den humanitære katastrofe, som Memorandaet har skabt i Grækenland, inkl. BNP's sammenbrud med 25 %, en arbejdsløshedsrate på 25 % (en stigning fra 12 % i 2009), og en ungdomsarbejdsløshed på 60 %. Flere end 2 mio. mennesker lever på eller under fattigdomsgrænsen, og velfærdsstaten er brudt sammen. Den græske gæld er fortsat uafgjort. Fra at udgøre 127 % af BNP i 2009, er den steget voldsomt til nu 175 % af BNP.

De fattiges indkomst er faldet med 86 %, mens deres skatter er steget med 337 %; i kontrast hertil er de riges indkomst kun faldet med 16 %, mens deres skatter kun er steget med 9 %.

Den 24. marts mødtes Tsipras med den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier og udtrykte tilfredshed med, at »tonen i de tysk-græske relationer er væsentligt forandrede, væsentligt forbedrede i de seneste dage«, og sagde, at dette ville åbne vejen for »seriøse samtaler mellem os i de næste par dage«.

Tsipras mødtes også med lederen af den parlamentariske gruppe fra Die Linke, Gregor Gysi, og partiformanden, Katja Kipping.

Efter deres møde udtalte Gysi fuld støtte til Tsipras, der sagde, at mens de andre 18 Eurozone-regeringer ønskede at fortsætte med neoliberal politik, forsikrede Tsipras om, at hans regering ville indtage en »anti-neoliberal« holdning.

Tsipras mødtes også med De Grønnes to partiledere, Cem Özdemir og Simone Peter, samt viceformand for De Grønnes gruppe i EU-parlamentet, Ska Keller. Han mødtes også med SPD-formand Sigmar Gabriel, der er Tysklands vicekansler og økonomiminister.

Foto: Tsipras mødes med Merkel og andre Eurozone-repræsentanter

RADIO SCHILLER den 23. marts 2015: Danmark skal gå med i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank

Med formand Tom Gillesberg

Stop 3. Verdenskrig: Ugen, der stadig skaber historie

19. mrs. 2015 – Under sine seneste diskussioner med medarbejdere har Lyndon LaRouche på en meget levende måde kommunikeret sine egne, personlige, næsten århundredgamle overbevisninger med hensyn til, hvilken form for menneskelig organisation det er, der skal dannes, og som vi må være fuldstændig loyale overfor, og med hensyn til, hvad sandhed er, og hvad virkelighed er – alt sammen fuldstændig fremmed og uforståeligt i forhold til, hvad flokken siger og mener.

Det er ikke tilfældigt, at LaRouche i sine anskuelser har så meget til fælles med det tyvende århundredes største militære geni, hærchefen Douglas MacArthur, der, ligesom LaRouche, også er en rent amerikanske type, der allerede var berømt for at sige, og for så tidligt som i 1927 at bevise, at »amerikanere opgiver aldrig«.

Frazier Hunt, MacArthurs ven og levnedsskildrer, skriver følgende i sin bog fra 1954, »Untold Story of Douglas MacArthur«:

»Snart efter, at han havde overtaget kommandoen [over den amerikanske hærs afdeling på Philippinerne i 1928], kom adjutantgeneralen over afdelingen til ham med et tykt bind af stencilkopierede sider og forklarede, at staben havde samlet et kompendium af alle de forudgående [beslutninger], som de forskellige øverstkommanderende havde etableret, så MacArthur ville vide, hvad han skulle gøre, uanset, hvad problemet var. 'Vi tænkte, at De måske

ville være interesseret i at have dette', forklarede officeren stolt.

General MacArthur løftede det tykke bind. 'Det er et enormt arbejde, I har gjort', sagde han. 'Hvor mange kopier er der?'

'Nøjagtig seks, sir' svarede officeren.

MacArthur så ham direkte i øjnene, og der var ikke antydningen af et smil, da han sagde: 'Få samlet alle disse seks kopier sammen og brænd dem – hver eneste en. Jeg vil ikke være bundet af forudgående beslutninger. Når som helst, et problem opstår, vil jeg med det samme træffe en beslutning – omgående.'«

I en tilsvarende ånd afslørede LaRouches ven, senator Giulio Tremonti, tidligere italiensk finansminister, i går i Senatet den sande virkelighed om den såkaldte »græske krise« og sagde:

»Problemet er ikke, at Grækenland kom ind i Europa, men at Europa kom ind i Grækenland. Årsagerne til krisen er ikke, som nogle siger, relateret til det obskure og uigennemsigtige græske budget, en næsten uanselig entitet. Det virkelige, græske drama kom fra den private finansielle side, med begyndelse i euroen.«

LaRouche istemte:

»Præcis: det var der, de private banker begik al svindel. Det er, hvad der åbent skal siges, for alt det her med ... Schäuble er en skiderik: han vil ikke sige sandheden. Det er en ting, man ikke kan beskylde ham for: at sige sandheden.«

Tremonti fortsatte:

»I euforiske dimensioner, der tog deres begyndelse i 2002, blev en enorm kapitalstrøm udlånt af europæiske banker til det græske samfund, som gladeligt finansierede Olympiader, svømmebassiner og biler (sidstnævnte ikke just produceret i Grækenland) og diverse illusioner. I et årti har opstemtheden været bilateral, på skyldnersiden, men også på kreditorsiden, der indkasserede enorme strømme af renter. Og krisen kom skæbnebestemt. På basis af lovene for markedsøkonomi, hvis skyldneren går i betalingsstandsning, så gør kreditorerne det også. I Grækenlands tilfælde skete det modsatte. Og således har hjælpen til Grækenland, inkl., hvad vi generøst gav, hjulpet alle, og især de tyske og franske kreditorbanker; alle,

undtagen grækerne. Efter den europæiske kur er den græske statsgæld steget, og det græske BNP er faldet. Og alligevel kræver Europa af Grækenland, på en tvangspræget måde, mere privatisering, mere liberalisering; hvis man ser på det græske folks aktuelle vilkår, ville end ikke Margaret Thatcher kræve sådanne forholdsregler!«

»End ikke Margaret Thatcher«, sagde LaRouche. »Det er godt. Det skal citeres – ofte.«

Tremonti fortsatte med at sammenligne Eurozonen med en dinosaur.

»Vidunderligt«, sagde LaRouche. »Det må bevares og opmuntres.«

De såkaldte grundlæggende europæiske værdier, sagde Tremonti, er ikke længere »de samme som i vores historiske tradition«, men de kommer snarere fra en

»før-kristen og hedensk fortid: Jeg vil gerne sige det tydeligt: [den romerske kejser] Elagabus ville, med sine værdier og sin livsførelse, passe perfekt ind i hoffet i Luxembourg«.

Ifølge historikeren B.G. Niebuhr er »navnet Elagabus brændemærket i historien frem for alle andre, pga. hans unævneligt afskyelige liv«.

»Det er perfekt«, sagde LaRouche. »Det er vidunderligt. Det er fremragende at citere.«

I mellemtiden holder lederne i Eurozonen møde i dag, hvor de forventes at forlænge deres økonomiske sanktioner mod Rusland, som ellers ville udløbe i juli måned.

»Sanktioner: det er virkelig en dum idé«, sagde LaRouche, »men det viser Nulands tankegang; og hun har under alle omstændigheder 'en tanke'.«

Efter topmødet har den græske premierminister Tsipras arrangeret et møde med den tyske kansler Merkel, den franske præsident Hollande, ECB's Mario Draghi og formand for Eurozonens finansministre, hollænderen Jeroen Dijsselbloem; denne forsamling blev af LaRouche karakteriseret som, 'to, der måske kunne være fornuftige, plus to andre, der ikke vil være det.'

Merkel advarede korrekt journalister om ikke at forvente en løsning i aften, men LaRouche holdt den mulighed åben, at der måske kunne udvikle sig noget mere

nyttigt af hendes planlagte møde mandag med Tsipras i Berlin. Fr. Merkel har sagt, at hun forventer, det bliver en god diskussion, om end med uenigheder.

»Et formelt møde har en særlig betydning«, forklarede LaRouche.

»Merkel har, til trods for alt, hvad hun er og ikke er, et vist ansvar for tyske anliggender. Derfor må hendes indledende erklæring om noget af denne art tages alvorligt. Hun har ændret sin politik fra et bestemt punkt; det betyder sandsynligvis mere end andre ting.«

I mellemtiden bliver Obama, helt korrekt, ydmyget over hele verden pga. hans arrige og forgæves kamp for at sætte en stopper for den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), som Storbritannien, Tyskland, Italien og Frankrig netop har tilsluttet sig imod hans instruktioner.

»Alle disse udtalelser imod Obama bør citeres og fremstilles hele tiden. Man må ydmyge denne son-of-a-bitch, for det vil være med til at få nogle folk til at komme til fornuft«,

sagde LaRouche.

Samtidig er der et massivt tiltag i gang imod Medicare, Medicaid og Sociale ydelser (i USA primært til alderspensioner og invalidepensioner, -red.), inklusive invalidepension, i Washington. Der er planlagt flere nedskæringer til hospitalerne og lægernes praktikuddannelse på hospitalerne. LaRouche sagde, at vi må offentliggøre disse planlagte nedskæringer: formålet er at få dem ud af Wall Street.

Foto: General Douglas MacArthur

[Helga Zepp-LaRouche:](#)
[Verdensordenen under oprud:](#)

Kaos, eller nyt paradigme?

21. marts 2015 – Det er kun logisk, at i en verden, der i de sidste 25 år systematisk har været underkastet globaliseringen, også gennem rent overfladiske, forskellige processer spiller ekstremt tæt sammen og forstærker hinanden – og det så meget desto mere, som den transatlantiske verden har kurs mod et nyt kæmpekrak, og store dele af verden er styrtet ud i oprør gennem geopolitiske manøvrer.

Denne indre sammenhæng eksisterer f.eks. i øjeblikket mellem det verdensomspændende sejrstog, som virkeliggøres gennem Kinas nye økonomiske Silkevejsmodel og den hermed forbundne Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), og så det voksende momentum for genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingen. I USA fører det demokratiske præsidentkandidatemne, Martin O'Malley, an i denne kampagne.

Her kort før udgangen af marts måned – som er deadline for staters anmodning om optagelse som stiftende medlem af den kinesisk-initierede Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB – er antallet af stater i Asien allerede steget til 27, og ud over disse asiatiske stater kommer, efter Storbritannien, nu også Tyskland, Frankrig, Italien, Luxembourg, Schweiz, Ny Zeeland og Australien til, og Sydkorea og selv Japan kunne også komme med. Det attraktive ved AIIB ligger i, at banken, i modsætning til den transatlantiske banksektor, som, på trods af ECB's pengestrøm, knap nok udsteder kredit til middelstanden, udelukkende finansierer realøkonomiske projekter og indbefatter alle lande, der samarbejder inden for det ekspanderende område for det kinesiske perspektiv om »Et bælte, En vej«.

Ved hjælp af brutalt pres havde Obamaregeringen forgæves forsøgt at afholde andre stater fra at deltage i AIIB, og de får nu massiv kritik fra alle sider over, at det var en fejltagelse af format at gøre spørgsmålet om en bank, hvis formål er den regionale finansiering af infrastruktur, til en konkurrencekonfrontation mellem USA og Kina, og så dernæst så åbenlyst tabe denne kamp. Årsagen til denne fejlvurdering, at man mener at kunne standse noget, der allerede skrider fremad, hvad enten man støtter det eller ej – således formuleredes det af Paul Hoenle, direktør for Carnegie-Tsinghua-Centret i Beijing – ligger naturligvis i den amerikanske fordring på at ville være den eneste, tilbageværende supermagt i verden. De neokonservatives præmisser om doktrinen om »New American Century«, der går ud på, at man ikke må tillade, at nogen stat eller gruppe af stater nogensinde vil overhale USA i politik eller økonomisk magt, var under tre Bush-regeringer, og i de seneste mere end seks år

også under Obamaregeringen, hovedlinjen. Da Kina efter Lehman Brothers-krisen i 2008 krævede at få mere indflydelse i IMF og Verdensbanken, blev dette afvist gennem en afstemning i den amerikanske Kongres. Som konsekvens af denne afvisning tænkte Kina sig om og kom frem til, at de, med deres tre billioner i valutareserve, rådede over tilstrækkelig likviditet til ganske enkelt selv at kunne indlede oprettelsen af en ny finansinstitution, der dækker de fremvoksende landes og udviklingslandenes behov for kredit til finansiering af infrastruktur og realøkonomiske projekter. Og eftersom samarbejdet med AIIB, såvel som også den fælles opbygning af den Nye Silkevej, skal give alle deltagere ligeværdige fordele, altså en »win-win«-strategi, som præsident Xi Jinping hele tiden understreger, viser dette perspektiv sig at være den overlegne model.

Det samme er tilfældet med meddelelsen om det demokratiske præsidentkandidateme Martin O'Malley, der som den eneste demokrat allerede klart har tilkendegivet, at han har til hensigt at deltage i primærvalgene til næste år. Med sine klare krigserklæringer mod Wall Streets kriminelle politik fører han i øjeblikket valgkamp i staten Iowa og lagde i et interview med avisen *Des Moines Register* ikke fingrene imellem: De officielle statistikker over det angivelige opsving i den amerikanske økonomi tilslørede blot den kendsgerning, at millioner af familier stadig må lide under følgerne af Wall Streets hensynsløse politik, der førte til krakket i 2008, og som iflg. en undersøgelse har kostet hver amerikansk husstand 120.000 dollar. Hvis Glass/Steagall-loven, der i 70 år beskyttede Amerika mod en større finanskrise, ikke var blevet ophævet i 1999, ville det aldrig være kommet til dette krak. Derfor er, iflg. O'Malley, genindførelsen af Glass/Steagall den alvorligste strukturreform, som i dag er en nødvendighed.

I dag skulle USA's fem største banker kontrollere 15 billioner dollar. Disse banker, der angiveligt skulle være for store til, at man kan lade dem gå ned, er i virkeligheden for store til at have succes, og de må, som en presserende nødvendighed, opdeles i kommercielle banker og investeringsbanker. En fundamental ændring i Wall Street-kulturen var nødvendig, der må atter indføres ansvarlighed, kriminelle banker må retsforfølges, fjernes fra deres position og forhindres i at betale deres bøder med aktieindehavernes penge eller trække dem fra i skat. I tilfælde af en gentagelse skal bankernes licens inddrages.

Det var på højeste tid, sagde O'Malley, at nationale interesser gik forud for Wall Street.

O'Malley får i hemmelighed eller åbenlyst støtte fra mange tidligere Hillary Clinton-tilhængere, som er skuffede over hendes mange udsalg over for Obama. O'Malley er netop den kat i den amerikanske valgkamp, der kan sætte musene en

skræk i livet.

AIIB har principielt den samme betydning for kampen for atter at gøre banksektoren til realøkonomiens tjener, som O'Malleys kamp imod Wall Streets kasinoøkonomi har for atter at sætte menneskers almene vel i centrum for økonomien. I Europa udkæmpes den samme krig mellem den nye, græske regering og Trojkaen. Italiens tidligere økonomiminister og nuværende senator, Giulio Tremonti, karakteriserede den aktuelle situation i en tale til det italienske Senats plenarforsamling: ikke engang Margaret Thatcher ville have vovet at gennemtvinge det nuværende EU's reformer; problemet var ikke, at Grækenland var kommet ind i Europa, men at Europa var kommet ind i Grækenland. Han sammenlignede EU med den romerske Kejser Elagabal, der anses for at være en af de mest degenererede i den lange række af degenererede romerske kejsere. Hvorfor ECB, Dijsselbloem og Schäuble, på trods af, at deres politik, der har styrtet den græske befolkning ud i elendighed og iflg. FN er en overtrædelse af menneskerettighederne, er en åbenlys fiasko, alligevel holder fast på deres hårde linje, gør de såkaldte økonomiske vismænds chef Christoph Schmidts mening klart: De politiske virkninger ville være endnu farligere end de økonomiske følger af en græxit, hvis Grækenland fik lov til ensidigt at opsige de traktatmæssige betingelser for redningspakkerne. I så fald kunne politiske strømninger i Europa, der lovede angiveligt lette løsninger på krisen, få et opsving og mere tilslutning, sagde Schmidt i *Neuen Osnabrücker Zeitung*.

Det er karakteristisk for bureaukrater, at de ikke føler sig ansvarlige for konsekvenserne af deres underskrift. At ikke blot Grækenland, men hele Sydeuropa er i oprør imod Trojkaens system, der som følge af en gigantisk svindel til gavn for bankerne forkorter menneskers liv og styrter mennesker ud i fortvivlelse, betyder intet for denne verdens mennesker af typen Schäuble, Draghis, Dijsselbloem og C. Schmidt. Heller ikke den bekymrende situation i Tyskland, som blev belyst i en udsendelse i *Deutschlandfunk* den 18. marts med overskriften, »Ubehaget over for politik og medier«, bekymrer dem.

I øjeblikket er tre græske ministre i Kina for at forberede premierminister Tsipras' besøg i maj, og yderligere to andre er i Moskva for at forberede Tsipras' rejse dertil i april. Hvis EU holder fast ved sin konfrontationspolitik, er det kun et spørgsmål om meget kort tid, før Grækenland tilslutter sig BRIKS.

Hvad enten det er vanskeligt at fatte for de mennesker, der er ofre for massemediernes sorte propaganda eller ej: BRIKS-staterne er i færd med at sætte en helt anden standard for samarbejde mellem suveræne nationer, hvor målet er gensidig fordel til gavn for hele menneskehedens almene vel, og derfor er det

den mere attraktive model af de to, som flere og flere nationer vil tilslutte sig.

Vi er, som menneskehed betragtet, kommet til et punkt i vores arts evolution, hvor vi kun vil overleve, hvis vi gør det, der adskiller os fra alle andre levende væsener, til vores almene identitet: nemlig, at vi til stadighed kan opnå nye erkendelser om den fysiske skabelsesorden og ved hjælp af disse kan videreudvikle denne orden. Vi er den eneste art, der kan gøre sig forestillinger om en fremtid for menneskeheden og en bedre, skønnere orden for nationernes sameksistens på denne planet, der i tiltagende grad modsvarer den kosmiske orden.

I denne ånd, og i overensstemmelse med den konfucianske filosofi, har den kinesiske regering nu gentaget sin invitation til USA om at være med i AIIB og opbygningen af Den nye Silkevej. Og listen af underskrivere af en resolution/appel, som Schiller Instituttet cirkulerer over hele verden med denne opfordring (se <http://schillerinstitut.dk/si/?p=2702>), vokser og vokser.

Hjælp også du os med at føre menneskeheden ind i en ny, bedre epoke!

Billede: Power point, som blev brugt til at oplyse danske politikere om dannelsen af BRIKS og AIIB og nødvendigheden af, at Danmark går med i dette samarbejde, ved Schiller Instituttets foretræde for Folketingets udenrigsudvalg den 2. dec., 2014.

[EIR: Grækenland er ved at vende sig mod BRIKS](#)

16. mrs. 2015 – Grækenland er blevet bannerfører for BRIKS i Europa. Med den Europæiske Union, der nægter at dreje af fra vejen, der fører til selvødelæggelse, skaber initiativet for økonomisk udvikling under anførsel af Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika (BRIKS) et magtfuldt alternativ, som Grækenland er parat til at gå med i. Grækenland og resten af Europa har valget mellem Plan A (død ved kvælning) og Plan B (tilslutning til BRIKS for overlevelse og økonomisk udvikling). Grækenland kan, med sine særlige bånd til både Rusland og Kina, fungere som en bro mellem Europa og BRIKS.

[Grækenland: Syriza-MP kræver græxit fra euroen, før denne kollapser](#)

19. marts 2015 – Parlamentsmedlem fra partiet Syriza, Costas Lapavitsas, har krævet, at Grækenland forlader Eurozonen, før euroen kollapser, i et fællesinterview med *PressProject International* og berlineravisen *Der Tagesspiegel*. Efter en forkortet version var bragt i *Der Tagesspiegel* den 16. marts, blev hele interviewet publiceret på engelsk den 17. marts på [PressProject Internationals](#) opsamlingswebseite.

I interviewet sagde Lapavitsas, der er økonom og professor ved Universitetet Londonskolen for Orientalske og Asiatiske Studier (SOAS), at Grækenland »burde forhandle en exit grundlæggende set uden brud, uden skænderier, uden stridigheder, uden ensidige handlinger. Dette ville betyde: Exit finder sted, og Grækenland søger en total omstrukturering af gælden«. Dette ville også kræve »beskyttelse af vekselkursen og beskyttelse af bankerne«.

På et spørgsmål om, hvad europæerne ville få ud af en græxit, svarede Lapavitsas, »fred og ro. (Pause ...) For en periode«. Intervieweren spurgte ham, »hvorfor kun i en periode?« til hvilket han svarede: »Fordi den monetære union efter min vurdering er en stor, historisk fejltagelse. Det er årtiers største, europæiske fejltagelse. Og den vil ikke holde. Men den kunne selvfølgelig holde længe nok til, at Grækenland dør. Selvfølgelig mener fortalene for Eurozonen, at den vil vare evigt. Det er en historisk illusion. Monetære unioner holder ikke så længe. Lad dem tro, hvad de vil. Fint.«

Der Tagesspiegel havde imidlertid ikke medtaget Lapavitsas' bemærkninger om Tyskland. Han sagde, at den tyske befolkning led under euroen, for alt imens Grækenland måske har levet over evne, så har tyskerne levet under evne, ved at fyre op under eksporten gennem lave lønninger. »Tyskland har ikke overholdt reglerne, og prisen betales af det tyske folk. Jeg forstår fuldt ud, hvordan det tyske folk lever. Jeg ved udmærket, at lønningerne ikke er steget i årevis, at en tredjedel af arbejdsstyrken lever under usikre vilkår. Usikker beskæftigelse, lønninger under produktiviteten ... «

Han fremførte, at »dette også forklarer, hvorfor det tyske folk er irriterede og

vrede, når det kommer til at sende penge ud af landet og betale for andre. Selvfølgelig ville jeg også være vred i den position: man lever meget beskedent, tæller sine bønner, og så kommer der nogen og siger til dig, at du skal betale ... Der har været en vedvarende politik fra det tyske etablissemments side om at skræmme den tyske offentlighed og de tyske arbejdere, for at holde dem nede i frygt for i morgen, og især i frygt for arbejdsløshed, ingen tvivl om det. Den oprindelige idé tilbage i 1998-99, da arbejdsløsheden var høj, var, at vi accepterer at holde lønningerne nede for at genoprette beskæftigelsen inden for grænserne af en monetær union. Nu synes argumentet at være 'vi accepterer lave lønninger for at kunne konkurrere med kineserne'. Der er ingen ende på det. Sandheden er, at lave lønninger ikke er godt for Tyskland. Tyskland har brug for en politik for at fremme efterspørgslen på hjemmemarkedet. Dette er neomerkantilisme, den overbevisning, at vækst udelukkende kommer fra udlandet, at den eneste rigdom ligger i eksport.«

I modstrid med andre fortalere for at forlade euroen kræver Lapavitsas ikke en drastisk devaluering af den græske valuta, for at nære eksporten, som han anser for at være »nonsens«.

Når Grækenland først har forladt euroen, vil landet blive nødsaget til at genoplive den hjemlige efterspørgsel, genaktivere små og mellemstore virksomheder, som ville genstarte den græske økonomi. »Ikke eksport – denne tilbudelse af eksport er nonsens.« Dernæst ville Grækenland blive nødt til at gennemføre en »politik for industri for at genstrukturere sit produktive fundament, integrere sig i verdensøkonomien på et andet grundlag. Det ville tage et par år.«

[Nyhedsorientering marts:](#) [Tre mænd giver håb om fred](#)

Den 12. marts blev verden forandret. Den tyske udenrigsminister gjorde det over for Washington klart, at en militær løsning på konflikten i Ukraine ikke er en mulighed, da amerikansk våbenhjælp vil føre til storkrig. Den tidligere kansler Helmut Schmidt advarede samtidig i Bild Zeitung om, at man ikke måtte lade situationen i Ukraine eskalere. Krisen skyldes Vestens handlinger, og man må have forståelse for Putin og samarbejde med ham. Samtidig udfordrede Martin O'Malley, mulig demokratisk præsidentkandidat i 2016, Wall Street gennem at foreslå genindførelsen af en Glass/Steagall-bankopdeling, som det vigtigste

programpunkt. Lyndon LaRouche erklærede, at summen af de tre handlinger giver os en forandret strategisk situation og et alternativ til økonomisk kollaps og atomkrig. Dette er en redigeret udgave af en opdatering fra den 16. marts af Tom Gillesberg, formand for Schiller Institutet i Danmark, som kan høres på www.schillerinstitut.dk/si/?p=5615

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

[LaRouche: O'Malley har ret mht. Glass/Steagall](#)

Siden fredag, den 6. marts, i Concord, New Hampshire, USA, har tidligere guvernør Martin O'Malley promoveret sin forsøgsvisse opstilling til at blive nomineret til demokraternes præsidentkandidat omkring det centrale spørgsmål om genindførelsen af Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov fra 1933, der blev væltet i 1999.

»Vi bør udbrede det her overalt«, sagde LaRouche i dag.

»Både Glass/Steagall og det faktum, at O'Malley stiller op med det. O'Malley har rejst spørgsmålet, og enhver, der er modstander af denne politik, må anses for at være et mangelfuldt valg til præsidentkandidaturet. O'Malley er i øjeblikket den eneste, der er kvalificeret til at blive præsidentkandidat. De andre bliver nu nødt til at forklare deres standpunkt om dette spørgsmål. Man kan ikke i al evighed føje Wall Street for at takkes dem.«

Hvad er problemet i USA? Det er, at den finansielle side af sagen, ud fra Washingtons standpunkt, ikke er i overensstemmelse med USA's interesser. Problemet er det samme i Europa: pointen er, at visse interesser ønsker at beskytte deres finansielle interesser, også selv om disse finansielle interesser nu er ved at blive værdiløse.

Se på hele den europæiske affære. Europa er rent faktisk i gang med at voldtage Grækenland, og det har de gjort i nogen tid. Og det gør forbandet ondt, hvis man ikke går med på det. Så folk kerer sig ikke det mindste om verden; de kerer sig udelukkende om deres egne, smålige, vulgære interesser.

Tiden er inde til at opløse Eurozonen. Den skal bare opløses. Man skal give dem

besked om, at tiden er inde til at opløse den, med den begrundelse, at denne institution ikke ved, hvordan man opfører sig. Tiden er inde til at skaffe sig af med den, fordi den er ved at blive ligesom en arrogant slyngel. Den har intet retmæssigt krav på myndighed over andre nationer.

Det, som Europa gør i sit system med hasardspil, betyder, at det er umuligt at få fred i Mellemøsten eller nogen andre steder. Det betyder, at hvis Grækenland trækker sig ud, på den ene side, så vil Eurozonen kollapse. Men det modsatte virker på samme måde. Hvis de bliver, vil den disintegre under vægten af deres tilstedeværelse.

Det hele er et falskneri. Det her har ingen værdi: dette banksystem. Og de skal se at komme tilbage til amerikansk politik. Glem det faktum, at et par klovne nedstemte amerikansk lovgivning i 1999: Glass/Steagall skal genindføres. Vi må have denne genindførelse af Glass/Steagall og kaste den i hovedet på Kongressen og sige: »Dette falskneri er det, der var årsag til vore problemer.«

»O'Malley har ret«, sagde LaRouche.

»Det skal gøres. Det er det afgørende skridt. Det ville, selvfølgelig, sænke Wall Street. Det er hele pointen. Enhver, der fører kampagne på Wall Streets side, har ikke gjort sig fortjent til at blive valgt.«

Foto: Præsident Franklin D. Roosevelt underskriver Glass/Steagall-loven, der trådte i kraft den 16. juni, 1933.

Politisk Orientering v/formand Tom Gillesberg, 5. mrs. 2015: **Gå ikke ned med den vestlige Titanic!**

Der er nu ved at blive skrevet et nyt kapitel i historien om menneskets storhed og fald, eller i hvert fald snublen, inden vi forhåbentlig får menneskets genrejsning og storhed i en snarlig fremtid. Vi befinder os på et afgørende

punkt, hvor det, som vi længe har talt om, er nødvendigt med et paradigmeskifte. Den autopilot, som den vestlige verden bliver styret efter, både finansielt og strategisk, fører på begge områder til en total katastrofe selv på den relativt korte bane. Det bliver mere og mere åbenlyst dag for dag, og det er derfor spørgsmålet, om det kan få nok personer i ledende og ansvarlige positioner til at erkende den forestående katastrofe og i tide være med til at få kursen lagt om.

Det er lang tid siden, at det vestlige finanssystem i lighed med Titanic sejlede på et isbjerg. Der har været mange ulykkelige kollisioner gennem tiderne, men i 2007-2008 ramte man i hvert fald et kæmpe isbjerg, men i stedet for at gøre redningsbådene klar til at blive sat i søen og forberede sig på at redde, hvad reddes kan, så har man hugget redningsbådene op for at kunne fyre ekstra op i kedlerne. Når vandet fosser ind på underdækket, så kan det jo godt sænke tempoet, Titanic sejler med, men i stedet for at løse problemerne, så ville man bare have mere fart på skibet, koste hvad det vil.

Når så andre skibe har nærmet sig den synkende, vestlige skude og tilbudt deres hjælp, så har vesten i stedet klargjort store kanoner på dækket, der kan sænke de skibe, som f.eks. BRIKS-samarbejdet, der forsøger at tilbyde vesten en hjælpende hånd, men som svar får krig og vestlige forsøg på regimeskifte, der kan lede til en underkastelse ind for den vestlige overhøjhed. Man accepterer intet alternativ til den politik, der bliver udstukket på Titanic. Som en fransk konge engang udtrykte det: "Après moi, le déluge". Hvis vi ikke har magten, kan det hele være ligegyldigt. Så kan verden, og menneskeheden, lige så godt gå under.

Natten mellem den 27. og 28. februar blev Boris Nemtsov myrdet i Moskva. De fleste kunne nok ikke nævne navnet, hvis ikke det var, fordi mordet på ham har været forsidestof i de vestligemedier i mange dage, hvor man kaldte ham lederen af den liberale opposition i Rusland og en trussel imod Putins regime. Hans betydning er nok blevet overdrevet en del, for en opbakning fra 40-50.000 mennesker ud af en befolkning på over 140 millioner er ikke specielt imponerende, og udgjorde da heller ikke, på trods af, hvad visse medier siger, nogen form for trussel imod Putin.

Meningsmålinger siger, at omkring 87 % af russerne støtter Putin som præsident, 2 % ved ikke, hvad de mener, og 11 % støtter ikke Putin, fordi de mener, at han er alt for blødsøden over for Vesten.

Det første, som alle, der ved, hvad der foregår i Rusland, konkluderede, var, at det i hvert fald ikke var Putin, der stod bag mordet. Ikke desto mindre udtalte

USA's præsident i en officiel udtalelse i forbindelse med mordet på Boris Nemtsov, at "Putin er ansvarlig for at forværre borgerrettighedsklimaet i Rusland". I lighed med de fleste vestlige medier, så fremstillede Obama det, som om Putin var ansvarlig for mordet uden dog at sige det direkte, og uden på nogen måde at føre bevis for sin påstand eller forsøge at sandsynliggøre den. På samme måde, som man konstant giver indtryk af, at konflikten i Ukraine udelukkende skyldes en utidig indblanding fra Putins side.

Dette er en alvorlig sag, for det sker på baggrund af, at vi har haft en proces, hvor Tyskland og Frankrig i samarbejde med Rusland har forsøgt at deeskalere situationen i Ukraine og forhindre, at kampene mellem de ukraineske styrker under kontrol fra Kiev og de pro-russiske rebeller i Østukraine, der ønsker øget selvstyre, eskaleres yderligere gennem vestlig militær hjælp fra USA til Kiev, og en fremtidig direkte konfrontation mellem USA og Rusland på ukrainsk jord.

Mens der har været våbenhvile og en fredsproces i gang i et samarbejde mellem Merkel, Hollande, Putin og Ukraines præsident Poroshenko, så har Storbritannien og USA gjort alt, hvad de kunne, for at underminere og smadre muligheden for fred og i stedet presset på for en eskalation af krigen. Deriblandt diskussionen om at sende våben fra USA til Ukraine.

Hver gang presset for en konfrontation med Rusland er ved at miste momentum, og folk i Europa spørger sig, hvorfor man skal have ødelæggende og selvdestruktive sanktioner imod Rusland, så sker der noget dramatisk, der lige kan bevise, at vi må stå fast og komme efter ham Putin. EU kunne ikke være blevet enige om sanktionerne imod Rusland, hvis det ikke var, fordi et Malaysisk passagerfly meget belejligt blev skudt ned over det østlige Ukraine. I de vestlige medier kunne man læse, at det selvfølgelig var rebellerne, der stod bag, og at det i virkeligheden var Putin og hans våben, der var ansvarlige. Anklagerne førte til, at man fik sanktionerne imod Rusland vedtaget, men efterfølgende forsvandt sagen, og der er stadig ikke blevet fremlagt nogen form for beviser for, hvem der stod bag nedskydningen. De mange indicer på, at det i virkeligheden var Ukraine, der skød flyet ned, er ikke noget, man har lyst til at beskæftige sig med.

På samme måde forsøger man nu at bruge Boris Nemtsovs blodige skjorte til at forsøge at destabilisere Rusland og komme efter Putin. En række efterretningsekspertter er derfor kommet ud i offentligheden og har påpeget, at det ikke blot er en absurd tanke, at Putin skulle have stået bag mordet, men at likvideringen af Boris Nemtsov blev iscenesat og udført på en bestemt måde, der havde til formål at ramme Putin. Så kunne man veksle en upopulær og utroværdig russisk oppositionsleder, der ingen trussel var imod Putin, til en blodig

skjorte, man kan hænge om halsen på ham.

Den franske økonom og Ruslandsekspert Jacques Sapir kom på sin meget læste internetblog www.russeurope.hypotheses.org med en detaljeret analyse af sagen den 3. marts med titlen: "Hvem fabrikerede beviserne imod Vladimir Putin?". I analysen slår Sapir fast at drabet på Nemtsov var en decideret likvidering, hvor han blev skudt ned bagfra med minimum 8 skud. Men likvideringen forbrød sig imod en lang række ting, der normalt kendetegner en sådan likvidering. For det første er nedskydning bagfra en meget usikker metode, da man jo så ikke kan være helt sikker på ofrets identitet, med mindre Nemtsovs ukrainske veninde, der var ved hans side og slap uskadt fra begivenhederne, blev brugt til at bekræfte Nemtsovs identitet.

Sapir fortæller, at den klassiske likvidering foregår ved ofrets bopæl, når han kommer eller går, ikke på et meget offentligt sted midt i Kreml. Den anden oplagte mulighed var, da Nemtsov lidt tidligere havde forladt en restaurant. Der havde man et klart blik på Nemtsov og en gylden mulighed for et direkte og dræbende skud. Sapir konkluderer derfor, at morderen tog en meget stor risiko ved at skyde Nemtsov ned bagfra, hvor det kræver stor øvelse at påføre ofret et dræbende skud, men til gengæld opnåede en maksimal, propagandistisk effekt ved at begå mordet på gaden midt i Kreml. Når man så bringer billeder af gerningsstedet, så ser man Moskvas symboler på billederne, og man kan let hævde, at det må være Putin, der står bag.

Han pointerer også, at man skal bide mærke i, at Nemtsovs ukrainske veninde kunne forlade drabsstedet helt uskadt. Man kunne jo tænke sig, at hun også ville blive likvideret, så hun ikke kunne udpege potentielle gerningsmænd. Hun skyndte sig efter mordet at tage hjem til Ukraine, og det er uklart, hvilken rolle hun egentlig spiller i historien, og om der eventuelt er en ukrainsk involvering i hele sagen. Nemtsov var tidligere involveret i en række russiske regeringer i 90'ernes katastrofale russiske politik og har siden 2004 været rådgiver til regeringerne, der blev bragt til magten i Ukraine ved den Orange Revolution. Der var mange, der havde et ondt øje på Nemtsov, inklusive ekstremistiske elementer, der direkte havde truet ham på livet.

Men at man så tydeligt forsøger at gøre Putin ansvarlig for mordet, og det faktum, at den amerikanske præsident personligt deltager i tilsmudsningen af Putin, er en alvorlig affære. Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche sagde i en officiel udtalelse, at dette må være dråben, der får bægeret til at flyde over. Man må få afsat Obama som præsident, inden tingene eskaleres yderligere og verden befinder sig i en altødelæggende atomkrig, for hele sagen afslører en tydelig intension fra Obamas side om, at han og USA under hans ledelse er ude

efter Putin og Rusland, uanset prisen. Det tyder også på, at USA har tænkt sig at fortsætte med at være direkte involveret i Ukraine, sandsynligvis med leverancer af våben, for hele den nuværende krise i Ukraine begyndte jo som bekendt, da man i februar sidste år gennemførte et statskup imod den siddende folkevalgte præsident i Ukraine. Statskuppet var iscenesat af Victoria Nuland, USA's viceminister for europæiske anliggender, som den dag i dag er en afgørende faktor i at sikre fortsat krig i Østukraine, og at man kan bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland, og alt tyder på, at Nuland opererer på direkte ordre fra Det Hvide Hus.

Mordet på Nemtsov er en del af et mønster. Den 19. januar blev statsanklager Alberto Nisman fundet død i sin lejlighed i Buenos Aires. Nisman havde uden held gennem lang tid forsøgt at skade den argentinske præsident Cristina Kirchner gennem at anklage hende for at have forhindret, at man kunne afsløre, at det måske var Iran, der stod bag et terrorangreb på et jødisk kulturcenter i Buenos Aires i 1994. Nisman havde i lighed med Nemtsov mistet sin nytteværdi i levende live, for han stod frem for at skulle fremlægge sine "beviser" for sine påstande, og der var ingen substans i dem. Gennem, at han i stedet begik selvmord under suspekterte omstændigheder, så kunne man bruge hans død til at køre en massiv kampagne imod Kirchner gennem at spekulere i, at hun stod bag mordet, og måske få startet en farvet revolution i Argentina, der kunne sikre det regimeskifte, som finansverdenen, Storbritannien og USA ønsker der. Det har i hvert fald ikke skortet på medieskriverier om sagen, og penge og støtte udefra til at fjerne præsident Kirchner.

Kirchner har udtalt, at hun selv stiller spørgsmålstegn ved, om Nisman begik selvmord, for han var for visse efterretningskredse mere værd død end levende. Nismans store dossier er efterfølgende blevet gennemset af en dommer, der hovedrystede måtte meddele, at der ingen substans er i det, bortset fra mudderkastning mod præsidenten.

Problemet med at lave nye, farvede revolutioner som dem, man så fremgangsrigt iscenesatte med vestlig støtte gennem et hav af NGO'ere i Ukraine, Georgien og andre steder, er, at de lande, man anvender dem imod, nu er blevet opmærksom på, hvordan det foregår.

Det gælder også Brasilien, hvor man har forsøgt at bruge undersøgelser af korrupsion i det statslige brasilianske olieselskab Petrobras til at igangsætte en kampagne for at få afsat præsident Dilma Rousseff, der netop blev genvalgt for et par måneder siden. Hun er netop blevet rensset for anklager om at have været involveret, men ikke desto mindre vil man fra vestlig side forsøge at bruge sagen til at skaffe sig af med hende, eller i det mindste svække hende.

I England er det ikke mere end to uger siden at Malcolm Rifkind, der tidligere var både britisk forsvars- og udenrigsminister, blev tvunget til at træde tilbage som formand for det britiske parlaments efterretnings- og sikkerhedsudvalg. Rifkind var i stigende grad bekymret over den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og var en af få røster, der efterlyste et skifte i politikken. I stedet kom der et skifte i hans personlige situation, da han blev narret i en fælde af britiske journalister, der udgav sig for at være kinesiske forretningsfolk. De ville gerne betale Rifkind for, at han skulle hjælpe dem i kontakt med britiske ambassadører, og det ville Rifkind gerne. Belønningen var dog i stedet store forsideartikler med Rifkinds tilbagetræden som konsekvens.

Med i sådanne iscenesatte begivenheder, f.eks. mord og blodige skjorter, som man kan hænge om halsen på sine modstandere, forme offentlighedens billeder af, hvad der foregår, og efterfølgende bruge til at skabe et politisk skifte, bør også regnes de blodige begivenheder på Maidanpladsen i Kiev.

Viceformanden for det ukrainske parlament, Andriy Parubiy, der netop har været på en uges besøg til Washington for at propagandere for, at USA skal sende våben til Ukraine og lægge nye intriger sammen med Victoria Nuland, og alle steder blev modtaget som en værdig repræsentant for en tæt allieret til USA i kampen imod Rusland, var sidste år leder for en lignende begivenhed, der var afgørende for statskuppet i Ukraine.

I sin rolle som "Kommandanten", der ledte selvforsvarsstyrkerne på Maidanpladsen, var han samtidig arkitekten bag den famøse massakre på pladsen, hvor såvel aktivister, der demonstrerede imod regeringen, som politifolk fra specialstyrkerne blev skudt. Senere undersøgelser viste, at kuglerne, man fandt i ofrene, var ens, og at de var blevet affyret fra højtbeliggende bygninger, der var under kontrol af Parubiys væbnede styrker. Der har tilmed været interviews af enkeltpersoner, der fortalte, at de havde fået ordre til at skyde fra bygninger. Det var med disse mange blodige skjorter, at man retfærdiggjorde det efterfølgende statskup i Ukraine, hvor man afsatte den folkevalgte præsident.

Hvem er denne Andriy Parubiy, der nu er vestens bedste ven? Han grundlagde i 1991 det Social-nationale Parti i Ukraine (der senere blev omdøbt til Svoboda). Navnet spiller direkte på det tyske forbillede Nationalsocialismen, for blandt disse ukrainere, så var Hitler ikke en fjende, men derimod ukrainernes ven, der hjalp dem i kampen imod russerne. Deres store forbillede Stepan Bandera, og hans bevægelse OUN var energisk medkæmper for SS under krigen, organiserede frivillige til at kæmpe på den tyske side imod russerne og stod i spidsen for en række massakrer på jøder og polakker i Ukraine.

I tiden 1998-2004 var Parubiy leder af den paramilitære organisation Ukrainisk Patriot, som han så officielt droppede for at være en af lederne for den "fredelige" Orange Revolution i 2004. Han forsøgte på et tidspunkt at få EU til at ophøre med sin modstand imod en forherligelse af nazisten og morderen Bandera. Parubiy mente, at EU, i stedet for at betragte Bandera som nazist, i stedet skulle se ham som en stolt anti-kommunist og en anti-russisk, ukrainsk og europæisk frihedshelt.

Fra december 2013-februar 2014 var han så "Kommandanten", der organiserede de paramilitære enheder i selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, og efter at have iscenesat myrderierne på pladsen, som man brugte til gennemførelsen af det efterfølgende statskup, blev han leder af Ukraines Nationale Sikkerhedsråd. Han har senere forladt den post, men spiller en nøglerolle i rekrutteringen og organiseringen af den nye Nationalgarde og andre grupperinger, hvor man samler frivillige til den militære kamp imod rebellerne i Østukraine og andetsteds.

Den ukrainske hær har ikke været særlig entusiastisk i kampen imod sine ukrainske brødre i Østukraine, så Parubiy har været en af arkitekterne til at samle frivillige fra hele verden, der ingen hæmninger har, når det drejer sig om at kæmpe imod befolkningen i Østukraine, fordi de blot ser russere, der skal fordrives eller slås ihjel. Nu er han som sagt også parlamentsmedlem og viceformand for det ukrainske parlament.

Parubiy fik den store tur i Washington af Victoria Nuland, hvor han på utallige møder skulle overbevise amerikanske folkevalgte om, at USA skal bistå Ukraine med alle midler, deriblandt amerikanske våben, i Ukraines kamp imod Rusland.

Men hvad så med Minsk-aftalen? Blev der ikke netop indgået en våbenhvile, der skridt for skridt skal få til en varig fred i Ukraine? Der var til at begynde med problemer med våbenhvilen, fordi det var uklart, hvilken status Debaltseve skulle have, men efter at rebellerne vandt det slag, så er våbenhvilen faldet på plads, og rebellerne har netop annonceret, at de nu har trukket alle deres tunge våben tilbage inden for den tidsfrist, der blev angivet i aftalen. Det ser ud til, at fredsaftalen virker. Hvorfor forbereder man så nu at eskalere krigen?

De, der udvirkede denne fredsaftale – Tyskland, Frankrig, Rusland og Ukraines præsident under tysk og fransk pres – gjorde det netop, fordi de så faren for, at USA ville begynde at levere våben direkte til Ukraine, og dermed risikere en direkte konfrontation mellem USA og Rusland i Ukraine, men de interessenter, der ikke deltog i forhandlingerne, ukrainske nationalister, Storbritannien og USA, er fortsat opsat på, at krigen skal fortsætte, og at man skal bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland. De ønsker at sabotere Minsk-aftalen og med amerikansk og

vestlig hjælp at fordrive eller dræbe alle dissidenter i Østukraine og andre steder, for derefter at erobre Krim-halvøen tilbage fra Rusland.

Samtidig med at der er dette pres for at komme videre til næste fase i Ukrainekrigen, så er Israels statsminister Benjamin Netanyahu nu på besøg i Washington med samme krigsdagsorden.

Netanyahu holdt netop en meget kontroversiel tale til den samlede Kongres i Repræsentanternes Hus i USA, på trods af, at præsident Obama og hans rådgivere havde bedt ham om ikke at gøre det. Ved hjælp af formanden for Repræsentanternes Hus, republikaneren John Boehner, kunne han alligevel holde talen, på trods af protesterne fra Udenrigsministeriet og Det Hvide Hus, og det havde to formål: For det første at sabotere og forhindre en aftale med Iran om Irans atomprogram, som ville betyde, at Iran kunne forlade skammekrogen og sanktionerne imod landet kunne ophæves, imod udenlandsk kontrol med, at den fredelige brug af kernekraft i landet ikke vil føre til bygningen af atomvåben.

Disse P5+1-forhandlinger har stået på i lang tid, og man er grundlæggende set enige, men der er en stor mobilisering blandt republikanske beslutningstagere imod det, og Netanyahu leverede så sit bidrag gennem en forudsigelig og propagandistisk tale, hvor han hævdede, at Iran om kort tid ville få atomvåben og forsøge at udrydde Israel med dem, hvis man lavede en aftale med dem. En vurdering, som åbent modsiges af både tidligere og nuværende ledende medlemmer af den israelske efterretningstjeneste. Briterne og Netanyahu ønsker ikke blot at forhindre en aftale, men at få verden samlet i kamp mod Iran, gerne gennem en direkte krig mellem sunni- og shia-muslimerne.

Officielt er Vesten i krig med ISIS og Islamisk Stat, men de, der gør den største indsats, er Iran og Syrien. Samtidig lader Vesten vore gode venner i Saudi-Arabien og Qatar finansiere ISIS, Islamisk Stat og ekstremistiske fundamentalister verden rundt, der ønsker at smadre civilisationen, hvad enten det er historiske monumenter i Afghanistan, Libyen eller Syrien, eller det er med terroranslag i Paris eller København. Der går samtidig rygter om, at der er lavet en underhåndsaftale mellem Saudi-Arabien og Israel om, at israelske fly kan få lov til at overflyve Saudi-Arabien, hvis de ønsker at bombe mål i Iran.

Netanyahus tale havde til formål at forhindre, at Iran kom ud af skammekrogen og muliggørelsen af en samarbejds- og fredsproces i Mellemøsten, hvor Iran ville være en vigtig del af et samarbejde om at bekæmpe ISIS og Islamisk Stat. Samtidig var talen en del af Netanyahus valgkamp frem imod det israelske parlamentsvalg den 17. marts. Netanyahu forsøger at sælge historien om, at han er den store leder, der kan forsvare Israel mod truslen fra Iran, men det er

uklart, om den israelske befolkning køber den fortælling. Der er delte meninger om, hvorvidt Netanyahus besøg har styrket eller svækket hans chancer for at generobre magten. Der er mange, der siger, at Netanyahu har risikeret forholdet til USA, landets vigtigste allierede, og at det viser, at manden må afsættes hurtigst muligt.

Det er uklart, hvad der vil komme ud af disse begivenheder, men det, der allerede er kommet ud af dem, er et øget spændingsniveau i Rusland og Kina, hvor man konkluderer, at faren for krig – og faren for en kommende atomkrig – er kraftigt stigende. Den 1. marts kom generalmajor Andrej Burbin, der er leder af den centrale del af De Strategiske Missilstyrker i Rusland, dvs. de folk, der skal sørge for, at de russiske atomvåben er klar til at bringe deres dødelige last verden rundt i tilfælde af et angreb på Rusland, med en meget klar udmelding, der fik stor dækning i de russiske medier. Både i militære tidsskrifter, regeringsorganer, men også de russiske medier, som Sputnik News og Russia Today, der har den største spredning både inden for og uden for Rusland.

Burbin fortalte, at Rusland er bekymret over den voksende vestlige trussel, f.eks. Prompt Global Strike (Umiddelbar Globalt Angreb), hvor fantaster i Vesten tror, at man kan lave et lammende angreb på Rusland, der ville forhindre Rusland i at være i stand til at slå tilbage. Derfor har Rusland reorganiseret sine atomstyrker, så man altid vil være i stand til at modstå et angreb og svare tilbage. Man har arbejdet på at forny og forbedre de russiske atomvåben, og i 2020 vil 98 % af de russiske missiler være helt nye. Burbin fremhævede, at Rusland er en troværdig atommagt, og at man altid vil være i stand til at udradere dem, der måtte angribe Rusland.

Hvad er så Prompt Global Strike? Det blev fremlagt i forbindelse med USA Posture Review i 2002, der markerede et skifte i USA's strategiske tankegang. Siden har man arbejdet med muligheden for, at USA ville være i stand til at lamme sine modstandere med et konventionelt/taktisk atomvåben-angreb, der ville sætte fjenden ude af stand til at slå tilbage. Man vil altså sige farvel til MAD-doktrinen, doktrinen om Gensidig Garanteret Ødelæggelse, og går ud fra, at omfattende, men stadig begrænsede krige, mellem atommagterne kan finde sted. Dette vil muliggøre, at USA kan tvinge de andre atommagter til at underkaste sig amerikansk overhøjhed.

Man er som en del af denne proces begyndt at fjerne den klare adskillelse mellem konventionelle våben og atomvåben. Tidligere var der en forståelse af, at atomvåben var på en hylde for sig selv og ikke kunne komme i spil, med mindre man selv blev udsat for et angreb med atomvåben. Det har ændret sig. USA har moderniseret de taktiske atomvåben, man har i Vesteuropa og Tyrkiet, så de i

realiteten er blevet forandret fra taktiske atomvåben, der skal bruges lokalt, til at blive mellemdistance-atomvåben, der f.eks. kunne affyres mod Rusland imod de russiske atomstyrker.

Samtidig har man udviklet en ny generation af atombomber, B61-12 atombomber, der er mere præcise og har længere rækkevidde. Det er nu meningen, at de atomvåben, man har i Belgien, Tyskland, Holland, Italien og Tyrkiet, skal erstattes med disse, noget, som visse eksperter allerede har kaldt et brud med Traktaten om ikke-spredning af atomvåben. Samtidig har USA set stort på ønsket fra de lande, deriblandt Tyskland, der ønsker, at atomvåbnene fjernes fra deres territorium.

På lignende vis har USA skiftet sin doktrin over for Kina til den såkaldte Air Sea Battle (Kamp i luften og til havs), hvor man forsøger at være i stand til at rette et lammende konventionelt angreb på Kinas styrker, så deres atomvåben aldrig kommer i spil. Det er også i lyset af dette, at man skal se den store modvilje imod den amerikanske opbygning af et ABM-system (anti-ballistisk-missilsystem) i Europa, og USA's pres på Sydkorea for at få lov til at opsætte et ABM-system der.

Der er netop nu en ledende, politisk gruppering i Vesten, der tilsyneladende styrer Barack Obama, som mener, at de kan vinde den store krig. De mener, at MAD-doktrinen er fortid, og at man nu har så smarte våben, at man kan neutralisere det modangreb, der vil komme i tilfælde af et angreb på Rusland eller Kina. Derfor tror de, at man kan vinde en krig, og hvis man tror det, så er det jo næsten en forbrydelse ikke at forsøge.

En anden version af samme galskab er, at man tror, at man kan have en krig imod Rusland på det eurasiske kontinent, uden at Storbritannien eller USA vil blive direkte ramt. Så kan de europæiske og asiatiske lande ødelægge hinanden (som Rusland, Tyskland og Frankrig gjorde det i første verdenskrig), mens Storbritannien og USA kan have det godt og regere verden. En idé Lyndon LaRouche har advaret imod som en fantasi, der aldrig vil kunne lade sig gøre. Kommer krigen, så vil den sprede sig til alle dele af verden og gøre brug af alle typer våben. Det er en tankegang, der vil føre til atomkrig.

Grunden til, at krigstruslen er blevet så akut, skal findes i det igangværende sammenbrud af det vestlige finanssystem. Finanssystemet kan ikke overleve i sin nuværende form, og der er derfor en berettiget diskussion rundt omkring i verden, om det ikke ville være en god idé at erstatte det bankerotte system med noget, der er langt bedre.

Vi har Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, der er gået sammen i BRIKS

og direkte fremlagt et alternativ i form af BRIKS' Ny Udviklingsbank og etableringen af CRA, en fond til at imødegå spekulation imod landenes valutaer, og en lang række tiltag, der skal finansiere projekter, som kan sikre en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden og muligheden for udvikling og forbedrede levevilkår for alle lande og alle dele af befolkningen.

Kina er netop nu den største udenlandske investor i Sydamerika, og investerede flere penge i infrastrukturprojekter der, end resten af omverdenen tilsammen. De er i gang med det samme i Asien, og det er formålet med etableringen af AIIB, Den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank. I Afrika er Kina allerede i gang med mange projekter, men mange, mange flere er på tegnebrættet.

Der er stor interesse fra europæiske firmaer for at være med i denne udvikling og alle de forskellige projekter. Samtidig er der jo også et utal af infrastrukturprojekter i Europa, der bare venter på at blive sat i gang, men hvor der ikke har været den nødvendige finansiering. Det er derfor indlysende, at vi burde samarbejde med BRIKS.

Men på samme måde, som man har fravalgt at samarbejde med Rusland og Kina om at løse de strategiske udfordringer vi har, deeskalere krisen i Ukraine og finde en løsning, der kan holde på lang sigt, løse problemerne i Mellempøsten, så det ikke kan være en fortsat kilde til krig og destabiliseringer, så ser man ikke BRIKS som en mulig samarbejdspartner, men som en trussel imod den vestlige magtposition i verden, der skal smadres hurtigst muligt.

Det samme ser vi på den økonomiske front, hvor man betragter BRIKS som en trussel. USA forsøger at etablere frihandelsaftaler, hvor man vil holde Kina ude.

På lignende vis har man i EU insisteret på at holde fast i en økonomisk politik, som helt tydeligt ikke fungerer. Behandlingen af Grækenland er det tydeligste eksempel på det. Man har insisteret på, at Grækenland for at vedblive en del af eurosamarbejdet skulle fortsætte med at underkaste sig såkaldte reformer og nedskæringsprogrammer, der i stedet for at hjælpe Grækenland har ført til, at pensionerne, lønningerne og levestandarden er faldet dramatisk, mens arbejdsløsheden er eksploderet. Samtidig er den græske statsgæld vokset til nye højder og er blevet langt mere ubetalelig.

Den græske befolkning har så valgt en ny regering bestående af Syriza og Uafhængige Grækere, som har fået mandat til at skifte politikken grundlæggende. Ikke flere underskrifter på utopiske aftaler og at lade som om, at det går fremad, mens det i virkeligheden bare bliver værre og værre. Der skal

iværksættes programmer, der faktisk kan forandre tingene til det bedre. I stedet for nedskæringer skal der bruges penge på sociale programmer for den fattige del af befolkningen, og der skal investeres fra det offentliges side for at sætte gang i økonomien. Langt hen ad vejen skal man gøre det modsatte af det, man har gjort under ordre fra Bruxelles, bortset fra, at man kan øge skatteindtægterne ved at sætte stop for, at den rige del af befolkningen snyder for at betale deres del af skatterne.

EU har stået stejlt på, at den nye regering ikke har lov til at forandre politikken. Kun en forsættelse af den tidligere politik accepteres, selv om den helt klart ikke har fungeret. Der er så blevet indgået en midlertidig våbenhvile mellem Grækenland og EU, hvor Grækenland accepterer at fortsat modtage penge de næste 4 måneder, men ikke vil fortsætte nedskæringerne. Til gengæld lader Grækenland være med at erklære, at de ikke vil betale gælden tilbage, så man kan opretholde illusionen om, at gælden stadig har værdi. Men denne våbenhvile vil sandsynligvis ikke holde 4 måneder, og så er man tilbage til det opgør, der næsten kun kan ende med, at euroen sprænges.

Kostas Lavitsas, der er et nyvalgt medlem af Syriza, men også gennem mange år har været økonom ved Londonskolens Universitet for Orientalske og Afrikanske Studier, havde den 2. marts en artikel i den britiske avis *The Guardian*, hvor han skriver, at den nye græske regering har haft fire ugers diskussioner, hvor man intet har opnået ud over at købe lidt tid.

Lyt selv til resten af orienteringen efter de første 40:00 minutter på

[POLITISK ORIENTERING den 5. marts 2015 v/ formand Tom Gillesberg: Gå ikke ned med den vestlige Titanic!](#)

Billede: Untergang der Titanic, Willy Stöwer, 1912

RADIO SCHILLER den 16. marts 2015:
Tysk udenrigsminister Steinmeier og
Helmut Schmidt
siger fra over for krig med Rusland
// Glass-Steagall i USA

Med formand Tom Gillesberg